

— Отъ васъ, Българитѣ, ще се изисква повече, колкото отъ Русситѣ, свърши той.

Отъ квартирата на генерала азъ излѣзохъ упоенъ отъ радостъ! Та имаше и защо да се радвамъ.

Пѣшия конвой ще се сформира отъ българскитѣ доброволци. Значи, конвоя ще бѣде основата на бѣдщата българска армия! мислѣхъ си азъ. И, съ това радостно настроение, азъ се опѣтихъ за квартирата на Подпоручика Иваницки, моя другаръ, съ когото живѣяхъ на една квартира прѣди заминаването ми въ село. Искахъ да се науча, да ли е свободна стаята, която азъ заемахъ по прѣди, за да се прибера пакъ въ нея, а слѣдъ туй мислѣхъ да отида да се срѣцна съ другаритѣ си — офицери Българи, за да сподѣля съ тѣхъ радостта си.

Подпоручика Иваницки не намѣрихъ дома, но стаята се оказа свободна. Азъ казахъ на денщика му, че ще донесатъ дрѣхитѣ ми, поръчахъ му да ги наредятъ въ стаята ми и, понеже бѣше врѣме за вечеря, отидохъ да вечерямъ. Гостинницата бѣ прѣпълнена, прѣимущественно, съ офицери, между които азъ съгледахъ на една маса поручикитѣ Филовъ и Шиваровъ, родомъ Българи.

— А а, К. какво чудо се случи та си напустна топлата селска квартира?! Извикаха тѣ едногласно, като ми направиха мѣсто до тѣхъ.

Азъ не губяхъ врѣме и, безъ да имъ отговарямъ на въпроситѣ: „кога дойде, гдѣ се спрѣ, и защо си въ парадна форма“? запитахъ ги, явявали ли сж се на началството?

— На кое началство? ме запитаха тѣ въ недоумѣние.

Оказа се, че тѣ не само не бѣха се явявали, но и прѣдписание за това не бѣха получвали: тѣ се числѣха въ други полкъ. Слѣдъ това, азъ имъ разказахъ за назначението ми въ пѣшия конвой, за явяването ми на Подполковникъ Калитинъ и Генералъ Столѣтовъ и за формирането на пѣшия конвой отъ българскитѣ доброволци. — Радостта на другаритѣ ми бѣше безмѣрна. Поручикъ Филовъ не се сдържа отъ да не удари по масата и да извика: „живѣемъ“! —